

ved ikke, om der heller ikke er Passagerer og Jernbanevogne. Det tror jeg ikke er Tilfældet. Naar vi ingen Lov faa den 1ste April, maa Ministeren handle som befuldmægtiget paa Lovgivningsmagtens Vegne. Jeg kan ikke se rettere. Men en Fuldmægtig for Lovgivningsmagten kan ikke optræde imod den ene af Lovgivningsmagtens Afdelinger. Saa er han ikke længer Fuldmægtig, men selv Part i Striden, og saa optræder han positivt mod den, han er Fuldmægtig for. Det eneste, han virkelig har at gøre, naar der ikke foreligger nogen Lov den 1ste April, og han vil handle i Forstaaelse med og med Tillid fra Lovgivningsmagten, er at sørge for, at de gældende Takster fastsættes, indtil vi blive enige om noget nyt. Det er det, han maa gøre; saa snart han gør noget andet, er han i Strid med i alt Fald en af Lovgivningsmagtens Afdelinger, og saa vækker han en Strid, som kunde være undgaaet. Naar der i det sidste Aar er talt saa meget om, at det var rart at faa Fred i Landet, maa han jo dog tænke, at det ikke er paa *denne* Maade, han skal optræde. Men det er maaske slet ikke hans Mening at skaffe Fred i Landet?

Ministeren for offentlige Arbejder (Juul-Rysensteen): Maatte jeg sige, at det ærede Medlem talte hele Tiden om, at Forudsætningerne for Loven vare det og det. Jeg ved ikke, hvilke Forudsætningerne vare fra Folketingets Side, men fra Landstingets Side var Forudsætningen — det kan man læse sig til af Forhandlingerne fra den Gang — den, at Loven af 1896 var en Prøveballon, som kun skulde gælde til 1901, thi ellers var Landstinget ikke gaaet ind paa Loven. Det er det rene og skære Forhold, saaledes som enhver kan læse sig til i Rigsdagstidenden. Landstinget var ikke den Gang gaaet ind paa, hvad Folketinget foreslog og Ministeren støttede, naar ikke den Bestemmelse udtrykkeligt var kommen ind, at Loven kun skulde gælde for 5 Aar. Naar det ærede Medlem saa siger, at det er mig, der ved Takstloven har standset Kommissionens Arbejde, bliver jeg nødt til at sige, at den højt-ærede Formand for Kommissionen kom til mig i Følge med en Folketingsmand, sendt ud fra Kommissionen med Meddelelse om, at man var kørt fast paa Takstloven og ikke kunde enes, og spurgte mig om, hvorvidt jeg i saa Henseende vilde have en Betænkning. Dertil svarede jeg, at det behøvedes jo ikke, naar jeg havde hans Ord, oven i Købet i et Vidnes Overværelse, for,

at man var færdig i saa Henseende, d. v. s. negativt færdig, idet man ikke kunde komme til noget Resultat. Jeg sagde da til Formanden for Kommissionen, at saa blev jeg nødt til at forelægge Forslag i saa Henseende, thi Loven gjaldt jo ikke længer end til 1901, og det gjorde den ærede Formand ikke nogen som helst Indvending imod. Det er der, som sagt, Vidne paa.

Det ærede Medlem talte saa om Anarki og Nihilisme og den Slags Ting. Det har jeg jo ikke sagt et Ord om. Hvad jeg har sagt, er, at man — hvis der, naar Tingene ikke bleve enige om dette Spørgsmaal, og der altsaa ikke forelaa nogen Lov, ikke var en Minister, der kunde sige: Saa handler jeg, saaledes som Ministeren har handlet før 1896 — vilde komme ind i det tomme Rum, hvor ingen kunde overse Konsekvenserne. Og jeg paastaar, at i den Henseende kan ingen her tage Ansvaret fra mig, det hviler paa mine Skuldre, og jeg har i saadant Tilfælde baade Pligt og Ret til at ordne Forholdet. Det er det, jeg formaner Dem til at overveje nøje, inden De forpligte Dem saaledes før Fællesudvalget, at der ej heller deri kan opnaas Enighed. Lad os se, hvad Resultat Fællesudvalget kommer til, saa er der Tid nok til at tale om Resten.

J. C. Christensen: Landstinget har selvfølgelig — det maa det have ligesom Folketinget — haft den Forudsætning, at man, naar de 5 Aar vare forløbne, maatte komme til en anden Lovordning; selvfølgelig. Man bringer ikke noget ind under Lovgivningsmagten for bag efter at lade det hele falde bort og komme ud i det tomme Rum, altsaa det rene intet. For Resten, hvad Forskel der er paa det rene Intet og Nihilisme, det vilde jeg gerne have det ærede Medlem til at forklare. — Saa siger den ærede Minister, at han skal fastsætte Taksterne. Der er spurgt om, hvorvidt Ministerrn, naar vi ingen Lov faa, da vil forhøje Taksterne eller blive ved de nuværende. Det have vi ikke faaet Svar paa. I Landstinget synes man at gaa ud fra, at saa vil den ærede Minister forhøje Taksterne. Men jeg vilde ønske, vi kunde faa Besked derom. Saa snart den ærede Minister fraviger de nuværende Takster og selv kommer til at tage fat, er det, han kommer i Strid med Lovgivningsmagten, saa skaber han Ufred, og det skulde dog vel ikke være hans Opgave at lave Ufred her i Landet. — Hans Henvisning til, hvad der er foregaaet mellem ham og Kommissionens Formand, kender jeg ikke no-